

BUITEN

4^E JAARGANG N^O. 6.

ZATERDAG 5 FEBRUARI 1910.

MEXICO. SOLDATENMUZIEK VOOR EEN KERK.

INHOUD:

OVERZICHT VAN DE WEEK	BLZ. 62
DE STERRENHEMEL IN FEBRUARI DOOR A. A. N.	62
DE NIEUWE KOMEET, DOOR C. EASTON, GEÏLLUSTREERD	63
EEN SNELLE ONTWIKKELING, DOOR E. TH. W.	63
DE LUCHTSCHIPPER SPELTERINI DOOR R., GEÏLLUSTREERD	64
SOLDENIERS, DOOR THEO DE VEER, GEÏLL. BLZ. 61 EN 66-69	64-69
VERRASSEND, DOOR H. WITTE	69
MIJN VRIEND JACK OF DE WONDERLIJKE AVONTUREN VAN EEN AMATEUR-FOTOGRAAF, GEÏLLUSTR. (VERVOLG)	70
EEN ZONDERLINGE MUSCH, DOOR P. N. BROUNS	71
BLADLUIZEN, DOOR E. TH. W.	72
DE OVERSTROOMINGEN IN FRANKRIJK, GEÏLLUSTR. BLZ. 71-72	71-72

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

Alle kopij ook die met illustraties, zoomede afzonderlijke illustraties (fotograficn. teekeningen, enz.), gelieve men te zenden aan de redactie, **Rokin 74-76, Amsterdam.** Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.

De uitgevers verzoeken beleefdijk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Het auteursrecht voor den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de Wet van 28 Juni 1881, Stbl. No. 214.

OVERZICHT VAN DE WEEK.

24 JANUARI. De watersnood in Frankrijk neemt den omvang aan van een nationale ramp. In Parijs en omstreken is de toestand onrustbarend; de halve banlieue staat onder water.

25 JANUARI. De oud-minister Jhr. mr. J. Röell, oud-voorzitter der Tweede Kamer, gekozen tot lid der Eerste Kamer.

De berichten van den watersnood in Frankrijk luiden steeds ernstiger. Ook uit België worden overstroomingen gemeld.

Ernstige storm in Zuid-Italië. In de buurt van Palermo worden aardschokken gevoeld.

26 JANUARI. Jhr. mr. A. Röell, burgemeester van Arnhem, benoemd tot burgemeester van Amsterdam.

In den Amsterdamschen raad wordt het denkbeeld geopperd, een raadhuis aan den Dam te stichten.

In Frankrijk wassen de rivieren nog steeds. Te Parijs hebben grondverzakkingen plaats. In vele straten is het verkeer gestremd. De Fransche Maas begint te vallen.

27 JANUARI. De toestand in Frankrijk wordt hoe langer hoe onrustbarer. Te Charenton is het aantal slachtoffers van de overstrooming gestegen tot 38.000. De Kamer brengt hulde aan de ambtenaren en de troepen, voor de door hen betoonde toewijding.

In Griekenland neemt het kabinet-MauroMichalis ontslag, bij gemis aan medewerking van den Militairen Bond.

28 JANUARI. Sneeuwstorm in Nederland.

De Seine bereikt haar hoogtepunt; sinds 300 jaar is zij niet zoo hoog geweest. Te middernacht komt de rijzing tot staan. Meer dan 500 H. A. van Parijs zijn ondergelopen. De trams rijden niet meer, de Métro slechts op enkele lijnen. Op tal van plaatsen komen instortingen voor.

De Hongaarsche Kamer neemt een motie van wantrouwen in de regeering aan. De zitting word verdaagd tot 24 Maart.

29 JANUARI. Te Parijs begint het water te vallen. Men vreest voor epidemieën als gevolg van de overstrooming.

De Koning van Hongarije weigert het ontslag van het kabinet; de Kamer zal ontbonden worden.

Spoorwegongeluk op de lijn van Brighton naar Londen; 7 menschen gedood, 26 gewond.

Het ontslag van het Grieksche ministerie is aangenomen. Er zal een zakenkabinet benoemd worden onder leiding van Dragoumis, dien de Militaire Bond aan het hoofd der regeering wilde hebben; de Bond zal uiteengaan.

30 JANUARI. De Seine blijft langzaam dalen. Te Parijs is de toestand aanmerkelijk verbeterd. Stroomafwaarts van Parijs is de toestand allertreurigst. Te Suresnes staat het water tot aan de eerste verdieping der huizen; van Nanterre tot Chatou is het één watervlakte.

De verkiezingen in Engeland zijn nagenoeg afgelopen; er moeten nog zes leden gekozen worden. De stand der partijen is thans: 271 unionisten, 272 liberalen, 41 arbeiderspartij, 80 nationalist. Het eindresultaat zal zijn een ministerieele meerderheid van ± 120 stemmen.

DE STERRENHEMEL IN FEBRUARI.

HET volgende overzicht geeft den stand der *Sterrenbeelden* in den vóóravond (omstreeks 8 uur):

Zenith: Giraffe, Wagenman;
Noorden: Kleine Beer, Cepheus, Draak;
Noordoosten: Grootte Beer, Jachthonden;
Oosten: Hoofdhaar van Berenice, Kreeft, groote en kleine Leeuw, Lynx, Sextant, Waterslang;

Zuidoosten: Tweelingen;

Zuiden: Eenhoorn, Eridanus, groote en kleine Hond, Orion, Stier;

Zuidwesten: Walvisch;

Westen: Andromeda, Driehoek, Hagedis, Pegasus, Perseus, Ram, Visschen;

Noordwesten: Cassiopeia, Zwaan;

De *Melkweg*, die te 8 uur van het Zuidoosten naar het Noord-

westen loopt, trekt op voorjaarsavonden niet zeer de aandacht.

Overigens is de sterrenhemel in Februari 's avonds nauwelijks

minder schitterend dan in Januari, vooral ook door toedoen

van de prachtige constellatie van Sirius, Orion, Stier en Twee-

lingen, die te 8 uur aan den zuiderhemel prijken. Er zijn twee

Algol minima gemakkelijk waarneembaar, n.l. den 14^{en} te 10 uur

en den 17^{en} te 7 uur. Februari is de meest geschikte maand

voor de waarneming van Zodiakaallicht, dat tot den 11^{en} of 12^{en}

en dan verder in het eind der maand, als de maan vol geweest

is, 's avonds als een schuin naar links op den Westerhorizon

hellende lichtpluim gemakkelijk gevonden zal kunnen worden.

Ook naar het *Opposietielicht* (den *Gegenschein*) kan men in de

eerste helft der maand omstreeks middernacht met succes

zoeken: het staat voor de waarneming zeer gunstig op de grens

der sterrenbeelden Tweelingen en Kreeft.

De *lijdsvereffening* bereikt half Februari een maximum van

14 minuten: de zon is van Kerstmis af tot half April aldoor

bij de klok achter.

Mercurius, deze maand morgenster, staat den 20^{en} op 27°

afstand van de zon. Ondanks deze groote elongatie zijn de

omstandigheden voor de zichtbaarheid dezer altijd moeilijk

waarneembare planeet vrij ongunstig. *Venus* nadert nu snel

tot de zon. Al bij zwakke vergrooing vertoont zij in een

middelmatigen kijker duidelijk als schijngestalte een smallen

sikkel. Het is misschien niet onmogelijk de planeet op den

dag der *beneden-conjunctie* met de zon (12 Februari) te zien:

Venus staat dan 7.°5. d.i. 15 zonsmiddellijnen noordelijker.

Wie er in slagen mocht de planeet dien dag omstreeks den

middag waar te nemen, zou een uiterst fijn sikkeltje zien met

de horens rechts en links en de kromming naar onderen. Na

den 12^{en} wordt Venus morgenster. *Mars*, rechtlopend in het

sterrenbeeld Ram, is bijna tot middernacht waarneembaar; zijn

middellijn neemt in Februari van 7" tot 6" af. Dat ook zijn

helderheid nog steeds geringer wordt is wellicht door de ver-

gelijking met *Saturnus* te constateeren. Laatstgenoemde planeet

heeft een langzame Oostwaartsche beweging in het sterrenbeeld

Visschen, en is alleen nog maar in den vóóravond goed waar-

neembaar. De afstand Mars-Saturnus, in het begin der maand

18°, zal tegen Maart tot 32° aangroeien.

Jupiter beweegt zich langzaam Westwaarts in het sterrenbeeld

Maagd. Deze beweging is door de nabijheid tot de ster der 1^e

grootte Spica (z Virginis) en tot de bekende dubbelster γ Vir-

ginis gemakkelijk waar te nemen: begin Februari is de afstand

Jupiter-Spica 9°, eind Mei 18°. De planeet komt half Februari

zoo vroeg op, dat bezitters van middelmatige kijkers deze

maand na elf uur al met succes aan de altijd belangwekkende

groepeering der wachters hun aandacht kunnen schenken. In

den nacht van 23 op 24 Februari zullen van kwart vóór twee

tot half vier drie wachters onzichtbaar zijn, en de vierde op

zoo grooten afstand staan (meer dan 8') dat Jupiter den indruk

van een maanlooze planeet zal maken.

De *komeet van Halley* neemt zeer langzaam in helderheid toe.

Zij is misschien nu bij volkomen helderen hemel en bij afwezig-

heid van storend licht in een goede binocle zichtbaar. Intusschen

beweegt zij zich snel naar de avondschemering toe, en de waar-

neming zal over een paar weken gestaakt moeten worden: den

1^{en} Maart staat de komeet twee uren na zonsondergang nog

maar 10° boven den horizon. Men zoek haar half Februari even

ten Noorden van ϵ en δ Piscium. *)

Het is een zonderlinge speling van het toeval, dat wij die

in de laatste vijf en twintig jaren niet verwend door fraaie

kometenverschijningen, al onze belangstelling over hadden voor

wat ons de komeet van Halley in Mei a.s. te zien zal geven,

daar nu plotseling een andere *komeet* te bewonderen krijgen,

een komeet zoo schitterend als Europa er na 1882 geen gezien

heeft, een onbekenden vreemdeling, die misschien de komeet

van Halley voor een poos doet vergeten, maar die tevens de

belangstelling ten opzichte van de kometen in het algemeen

zeer heeft aangewakkerd.

Ik hoop, dat alle lezers van Buiten het Wonder hebben mogen

aanschouwen. Ik zal mij hier, gegeven de uitstekende wijze,

waarop de groote dagbladen het publiek van de wonderlijke

gedragingen van deze komeet op de hoogte gehouden hebben,

tot een enkele mededeeling bepalen en mij daarbij niet aan

voorspellingen wagen: bij de onzekerheid die er voorloopig nog

*) In No. 1 van dezen jaargang werd eerstgenoemde ster ten onrechte door

E Piscium aangeduid.

in de baan der komeet bestaat, is het gevaarlijk vermoedens uit te spreken, die pas na acht dagen — ik schrijf dit 28 Januari — onder de oogen der lezers komen.

Ten onrechte is de staartster in binnen- en buitenlandsche bladen *Komeet van Drake* genoemd. Het ontdekkingstelegram, aanvangende met „great comet...” kwam telefonisch ter kennis van de „Zentralstelle” te Kiel, waar men „Drake comet...” verstond en daaruit afleidde, dat een Mr. Drake de komeet in Johannesburg ontdekt had.

De komeet had 17, 18, 19 en 20 Januari een zoo heldere kern, dat men die op den vollen dag heeft kunnen waarnemen. Heel spoedig echter nam de glans van die kern en van de naburige staartdeelen af. Toch zal iedereen Vrijdag 21 en Zaterdag 22 Februari wel met verbazing laag aan den horizon den geel gloeienden Kometenkop met den naar boven wijzenden, 4 of 5 graden langen, helderen staart aanschouwd hebben. Terwijl nu ongetwijfeld de werkelijke helderheid sterk is blijven afnemen, zoodat de komeet thans eerst vrij lang, misschien een uur, na zonsondergang goed zichtbaar wordt, staat daartegenover, dat zij zich uit de avondschemering losgemaakt heeft, en dus nu aan den nachthemel zichtbaar is. Den 27^{en} Januari kon ik te half zeven 's avonds den zeer duidelijk naar links gekromden, breed uitlopenden staart zeker over 26°, zeer waarschijnlijk echter over 35° vervolgen: vijf zesden van dien staart zouden intusschen door het optreden van geringe storingen, schemering of nevelachtigheid of maanlicht, al geheel onzichtbaar gemaakt worden.

Op eenige tegenstrijdigheden en bezwaren, die de waarnemers en de berekenaars dezer komeet ontmoet hebben, kom ik een andermaal wellicht terug.

A. A. N.

DE NIEUWE KOMEET.

DAT is me een tegenvaller geweest, die nieuwe komeet van het jaar Tien! „De komeet” werd verwacht. Ze moest komen, vijf en zeventig jaar na 1835, zoo zeker als Halley haar indertijd, lang geleden, berekend en voorspeld had. En als ze niet kwam, dan... een van beide: of 's hemels machinerie moest hopeloos in de war zijn, of de astronomen wisten er niets van, en al hun geleerdheid was, zoodra 't er op aankwam, maar bluf.

En waarlijk, in de maand September van het vorige jaar: daar was ze al. Een nietig, onooglijk voddig vlekje, in verhou-

ding tot een schitterende staart-komeet zoo ongeveer gelijk aan de tegenstelling van het leelijke jonge eendje en den blanken zwaan. Een ding dat de meest overgevoelige camera-plaat ternauwernood met wat schijnsel beplekte. In den slakkengang zweefde dat vlokje licht naar de Zon toe: pas in April kon de apotheose verwacht worden.

Daar, plotseling, rijst een heldere komeet — een echte ster-met-een-staart — aan den westelijken avondhemel op! De komeet van Halley was het natuurlijk niet; het was, zoo waar, een nieuwe, een onverwachte gast uit de wereldruimte. 't Leek wel alsof ze zóó uit de zon opwaarts geschoten was tot boven onzen horizon.

Er waren er die deze indringster aanzagen met een onwelgevallig oog. Het had iets, vonden zij, van Cook tegenover Peary. Niet volkomen netjes. Ook aan 't hemelgewelf *fair play* asjeblijf — ja, dáár vooràl!

Hoe dat wezen moge — wij stellen ons geen partij — de nieuwe komeet was er, en ze beloofde prachtig te worden.

Ze beloofde....

Maar tusschen hemel en aarde zijn „meer dingen dan we zoo wel bedenken in onze wijsgeerigheid” (om Shakespeare eens aan te halen). Zijn ook — wolken.

Wat 'n teleurstelling hebben die wolken ons bezorgd!... Menschen, die niet hooger plegen te kijken dan de straatlantaarns of de klok boven het Paleis op den Dam, kunnen dat zoo niet vatten. Voor den astronoom, of een dilettant in zaken van het uitspansel, is 't iets verschrikkelijks. Het was tergend. Verbeeld u een erf tante, die op weg gaat om ten uwen behoefte haar testament te laten wijzigen, maar onderweg in de gracht valt en verdrinkt; dan hebt gij bij benadering een begrip van de stemming waarin Urania's volgelingen tegenwoordig verkeerden.

Om kort te gaan: de nieuwe komeet staat al sinds 21 Januari aan den hemel, en meer dan een week is voorbijgegaan, zonder dat ze waargenomen kon worden anders dan glurend tusschen de wolken-gordijnen door. Niettemin stonden de kranten vol over deze komeet in 't bijzonder en over de kometen in het algemeen — het papier is geduldig, al blijft de lezer 't niet altijd. De schaarsche betrouwbare waarnemingen werden zorgvuldig verzameld, en in 't bijzonder door prof. Nijland te Utrecht afgekondigd.

Te dezer plaatse willen wij daar niet verder over schrijven, maar den lezer van „Buiten” liever een schets aanbieden van de komeet, zooals deze zich voor het bloote oog vertoonde op 27 Januari, 's avonds omstreeks 6 uur.

Het mooie en indrukwekkende schouwspel duurde helaas, wegens den opkomenden mist, slechts kort, maar lang genoeg om den stand van de komeet tusschen de sterren op te teekenen. Onderaan links staat de schitterende planeet Venus. Van de vaste sterren is die vlak onder de komeet: Bèta in den Waterman, Alpha staat ter linkerzijde van de staartster met Thèta Pegasus: wat verder een groepje kleinere, met Zèta in het midden, alle tot het sterrenbeeld Aquarius behorende. De groote ster rechts is Epsilon, die bovenaan Alpha in Pegasus.

Naar prof. Nijland's schatting was de prachtig gekromde staart op dat oogenblik tusschen de 26 en 35 graden lang.

Het was een zoo grootsch tafereel, als er maar zelden aan den hemel te zien is.

C. EASTON.

EEN SNELLE ONTWIKKELING.

BEKEND is het, dat in Amerika alle zaken snel en grootscheeps geschieden. Dit is ook het geval met de ontwikkeling van den tuinbouw. In alle landen is die in den laatsten tijd met reuzenschreden vooruitgegaan, doch zeker nergens zoo sterk als in de Vereenigde Staten. Belangrijk zijn dienaangaande de gegevens, die wij in een Amerikaansch tijdschrift van enkele jaren geleden vonden. In het jaar 1800 was er in geheel Amerika niet meer dan één enkele kwekerij, tot ongeveer 1870 had een geleidelijke ontwikkeling plaats, en in dat jaar schatte men het aantal bloemkwekerijen op ruim 2000. Toen begon een zeer snelle vooruitgang, zoodat dit aantal thans tot ruim 5000 is geklommen. Van deze kwekerijen worden er op echt Amerikaansche manier 312 door vrouwen bestuurd. De gezamenlijke oppervlakte der kassen bedraagt meer dan 400 H.A., dus ruim vier millioen vierkante Meters glas. Ruw berekend vertegenwoordigen deze kassen een waarde van meer dan / 100.000.000. De jaarlijksche kosten van verwarming dezer serres worden geschat op ruim / 2.500.000.

In het tuinbouwvak vinden er thans meer dan 17.000 mannen en 2000 vrouwen een bestaan, waarvan de mannen gemiddeld / 3.75 en de vrouwen / 2.50 per dag verdienen.

De geheele omzet der afgesneden bloemen wordt geraamd op rond / 40.000.000, terwijl die der planten, boomen en heesters berekend wordt op dertig milloen gulden. Enkele jaren geleden waren er 970 tuinbouwverenigingen en 360 tuinbouwmaatschappijen.

De bloemen, die er het meest in trek zijn, zijn de Rozen en de Anjers, ongeveer 65% van den geheelen omzet wordt aan deze twee bloemen besteed, en de Rozen- en Anjer-kwekerijen hebben er dan ook een buitengewone vlucht genomen. De Orchideeën, Reseda's, Primula's, Camelia's en Lelie's brengen gezamenlijk 20% van het bedrag op, terwijl het grootste gedeelte van het restant besteed wordt aan Viooltjes, Chrysanthemums, Hyacinten, Heliotropen, Bouvardia's en Tulpen. E. TH. W.

DE NIEUWE KOMEET 1910

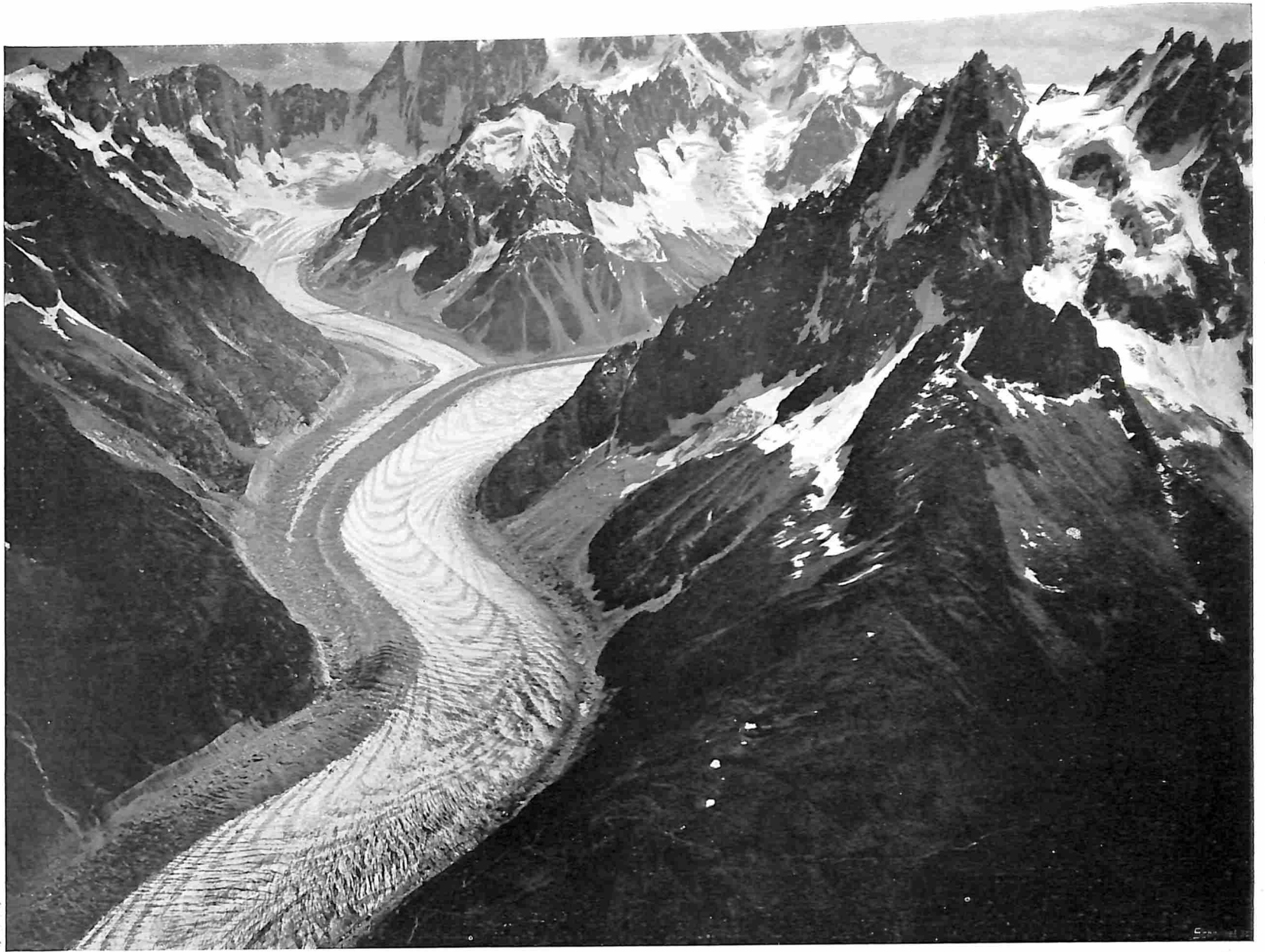

Foto Ed. Spelterini.

RECHTS DE AIGUILLES DE CHERMOZ, GEHEEL BOVENAAN DE GLETSCHER LESCHAUX, RECHTS DE CHERMOZ MET DEN GLETSCHER NANTILLOUS.

DE LUCHTSCHIPPER SPELTERINI.

BIJ de groote spanning, die de angstige wedkamp verwekt door de stoutmoedigen gestreden, die met de teere monoen biplanes het snelst en het hoogst willen vliegen, heeft men haast geen belangstelling meer voor de onversaagden, die met een gewonen ballon — niet als reclamemiddel voor eenige kermispret, maar wel degelijk om de kennis van den mensch van de anders ontoegankelijke streken te verruimen — grootsche tochten ondernemen.

Onder dezen neemt onbetwistbaar een eereplaats in, de man, wiens naam hierboven staat, een Zwitser: Ed. Spelterini. Wij hadden dezer dagen het genoegen kennis met hem te maken, daar hij op het oogenblik in ons land vertoeft voor een reeks lezingen, waarbij hij van zijn bevindingen zal gewagen en tevens doen genieten van de hoogst merkwaardige verzameling van schitterende fotografische opnamen, die bij vanuit zijn ballon, den *Sirius*, nam van de meest ontoegankelijke punten, hoog in de bergen, of van de onherbergzame woestijnen in Egypte.

Spelterini maakt op het eerste gezicht niet den indruk van zulk een koen luchtvaarder, als uit zijn reeks foto's en uit de beschrijvingen van zijn tochten zou blijken. Hij is klein, vierkant gebouwd, met een zeer beweeglijk gezicht; een echte acteurskop, met de naar achteren gestreken kuif, de levendige oogen en het, op een klein snorretje na, glad geschoren gezicht. Maar onder het spreken, als hij in vuur geraakt door zijne herinneringen aan mooie tochten, dan komt een trek van vastberadenheid om zijn mond, wordt de kin vierkant, vast van vorm en dan blijkt wel dadelijk, dat hij voldoet aan den elementairen eisch, den luchtschipper te stellen: vlugge beslissing en onmiddellijke handeling, onverzettelijke wil en groote koelbloedigheid.

Spelterini is al 27 jaar luchtschipper — hij werd dit, toen de doktoren hem, die operazanger was, mededeelden, dat hij een longaandoening had. Toen wijdde hij zich geheel aan de luchtvaart; die hij reeds als liefhebber beoefende aan de Académie d'Aérostation de France te Parijs en merkwaardig snel ontwikkelde zich de eigenschappen, die hem spoedig zouden maken tot den eersten luchtschipper en tot de Alpen-specialiteit, die nu allerwegen als zoodanig buitengewoon geëerd wordt. Reeds maakte hij twaalf jaar lang tochten over de Fransche en Zwitsersche

Alpen — Hij was trouwens de eerste, die zich in een ballon voor die gevaarlijke onderneming waagde. Deze bergketen passeerde hij zevenmaal. Verder heeft hij op zijn credit 540 groote tochten en vervoerde hij meer dan 1300 passagiers op zijn vluchten.

Het heeft lang geduurd, vóór hij de technische vaardigheid bezat, die hem nu in staat stelt om zelfs in de meest ongunstige weersomstandigheden fraaie fotografische opnamen te doen. Van 's mans kunnen getuigen de enkele foto's, die de heer Spelterini welwillend ons ter reproductie afstond. Zeker zijn dit niet de slechtste, maar eerlijk gezegd, de keuze uit de reusachtige verzameling was verbazend moeilijk en ten slotte viel de voorkeur op deze, omdat zij in beeld brengen twee punten, welke met groote moeite werden opgenomen en omdat de streek velen onzer lezers wel bekend zal zijn. Merkwaardige foto's zagen wij: zoo hoogst belangwekkende wolkenstudies en dan ook opnamen van de pyramiden, den Sphinx en de Kaliefengraven in de woestijn buiten Kairo. Welk een verschil: in de bergen van de Alpen de met eeuwige sneeuw bedekte, zich in de wolken verschuilende toppen — in Egypte de troosteloze, onafzienbare zandvlakten met de kunstige minarets van de laatste woonplaats der Kaliefen! Wij zagen ook den harem — van een hoogte van een vijftig meter, helaas! Op onze vraag, of de heer Spelterini nooit last had gehad van militaire autoriteiten, die natuurlijk overal doodsbenaamd zijn voor de natuurgetrouwe afbeelding der verdedigingswerken op een gevoelige plaat, antwoordde hij ontkennend — met een uitsteeds op zijn eerewoord vertrouwd, dat hij de strategische geheimen der forten niet zal „nemen”. Hoevele foto's de verzameling Nu gaat de heer Spelterini een standaardwerk schrijven over de streken, die hij vanuit zijn ballon bewonderde, waarin hij dan tevens al zijne foto's zal reproduceeren. Wij zijn wel benieuwd, is het ook te begrijpen, dat de heer Spelterini eenigszins jaloersch zijn schatten bekijkt, zoo hem gesproken wordt over reproductie van eenige der foto's.

Leuk is het, als hij vertelt, hoe angstig zijn medepassagiers in het ballonschuitje zijn, wanneer hij op den smallen rand gaat zit-

ten, de beenen buiten boord, om een foto te nemen. Zoo op een stoel tegenover hem zittende op zijn kamer, lachten wij hartelijk met hem mede om dien „dwaze angst”, in ons hart echter verheugd, dat wij zoo veilig op vasten grond waren zonder den schrik, dat door een onverhoedsche beweging de „kapitein” in het onmetelijke zou vallen en de ballon met de onervaren reizigers plotseling omhoog zou schieten en verder... Even onverschrokken als hij bij het fotografeeren is, even koen en beslist moet hij zijn bij een voorgenomen landing. De heer Spelterini wilde het ons niet al te duidelijk maken, misschien deden wij als leek een al te dwaze vraag — maar hoe of hij precies landen kan, waar hij wil, en daarna met zijn ballon, die toch niet bestuurbaar is, weer opstijgen en verder gaan, dat weten wij nu nog niet. Hij verzekert, dat hij met onverzettelijken wil juist landt op de plaats, die hij eenige honderden meters tevoren uitkoos. Pijsnel, als een vogel, daalt hij met zijn ballon, tot hij op een meter of vijftig boven den grond is gekomen en dan glijdt hij vlot en glad naar beneden. Wij aanvaarden dit, gestaafd als deze bewering werd door verslagen van tochtgenooten, maar begrijpen doen wij het nog niet!

Met hoeveel bezwaren de heer Spelterini te kampen heeft, blijkt wel uit het feit, dat hij voor zijn Alpentochten moest opstijgen van een plateau, dat soms nog moest gehouwen worden door dynamietpatronen in de zijde van een ruwen bergrug. Het verbazend zware doodgewicht van ballon en schuitje, van de buizen met waterstofgas (dat de heer Spelterin steeds gebruikt voor zijne Alpentochten) moest naar boven gesleept worden; men moest goed en gunstig weer afwachten, den wind berekenen. En dan eindelijk op het juiste oogenblik gold het, het commando te geven om alles los te laten, zoodat een dier merkwaardige Alpentochten weer kon beginnen.

Wij meldten reeds, dat de heer Spelterini zeven tochten over de Alpen deed: wanneer wij ze opnoemen, dan zullen de kenners van die streken weten op prijs te stellen de groote stoutmoedigheid, welke zoo op de proef werd gesteld.

In 1898 ging hij van Sion naar Langres, in 1900 van den Righi naar Schwanden over de midden-Alpen en den Gloernischkett; in 1903 van Zermatt naar Italië; in 1904 over den Eiger, Jungfrau, Mönch, Blümlisalp en Wildstrubel; in 1907 van Andermatt over den St. Gothard; in 1908 van Interlaken naar de Rhône-vallei, om zoo naar Italië over te steken, welke reis op een hoogte van 4200—4850 Meter langs toppen, die nog nooit door menschenoogen waren bewonderd, zeven uur duurde; en eindelijk de laatste tocht in Augustus 1909 over den Mont-Blanc

vanaf Chamonix, welke algemeen groote bewondering wekte.

Deze tocht, de mooiste, die de heer Spelterini in het Alpengebied deed, was nog vol wederwaardigheden door een plotseling opgekomen storm. Geweldig imposant moet het gezicht zijn op de rotsgevaarten met de woeste afgronden en de lachende weiden in de vallei, de eeuwige sneeuwvelden met het glinsterende wit van de ijsvlakten, welke op de stoutmoedige Alpen-beklimmers zulk een aantrekkingskracht uitoefenen! In deze omgeving kwam den reizigers een geweldige storm overvallen, voorafgegaan gelukkig door enorme wolkgevaarten. In een reusachtigen chaos stonden daar ontoegankelijke bergruggen, gescheiden door bodemlooze afgronden en verraderlijke gletschers. De zon ging onder en de duisternis van den nacht kwam de verschrikking van den naderenden storm nog vergrooten. Het werd ten hoogste tijd te landen en op wat uit de verte nog slechts een idee van een plateau leek, juist op den rand van een onpeilbaren afgrond, werd met stouten durf de ballon tot landen gebracht. Den geheelen nacht stormde en regende het, maar de reizigers kregen hulp daar het bericht van de opstijging alom bekend geworden was en de kranige bergbewoners met den storm voor ongelukken vreesden. Zoo werden de vier reizigers uit een zeer benauwde positie gered en kwamen zij nog behouden beneden.

Een andere merkwaardige herinnering is die aan de uitbarsting van den Vesuvius in Juli 1890, toen de heer Spelterini met den tegenwoordigen Franschen gezant in den Haag als medereiziger juist boven den krater was, op voldoende hoogte, natuurlijk, om geen nadeel te ondervinden van de uitgestooten vuurkolom. Een dicht gordijn van rook onttrok voor een groot deel den berg aan de oogen der luchtreizigers, maar steeds werd dat verbroken door geweldig-uitschietende violette vlammen en gloeiende steenmassa's. Dit is, om de zeldzaamheid ook van een uitbarsting van den Vesuvius, wel de merkwaardigste herinnering te achten uit het veelbewogen leven van den heer Spelterini.

Maar hoe dan ook, de dappere luchtvaarder heeft zeer veel om in gedachten op te teren — te veel natuurlijk om in zoo'n kort bestek te kunnen benaderen en... wij vreezen, dat met het oog op het te verwachten boek meerdere bijzonderheden niet te zeer op prijs gesteld zouden worden.

Wij namen van den heer Spelterini afscheid, dankbaar voor het genotene, maar eenigszins duizelend tevens van de geweldige natuur, die in zoo fraaie foto's ons werd vertoond.

R

Foto Ed. Spelterini.

DE WEISSHORNGROEP.

SOLDENIERS.

IN San Luis Potosi was het gebeurd. M'n eerste kennismaking met de kleine, donkere „soldados”, — met het leger van Mexico. Op een luwe plaza daar, terwijl ik mijn ochtendwandeling er maakte

— „Señor!... Señor Americano!... Señor!...”

Zijn bruine hand had even de dof-witte sjako betikt, toen-ie me had ingehaald, waarna hij trachtte een soort houding aan te nemen.

— „Perdoneme, Señor!...”

Een dringend verzoek van zijn „comandante”, wel terstond naar de wacht te willen meegaan.

— „Quiere usted venir? 1)....”

— „Ciertamente! 2)....”

— „Gracias, Señor!....”

Naast me stapte hij voort, — komisch gewichtig.

Soldaatje net uit een „opera bouffe”. 'n Infanterist, — naar zijn uitrusting te oordeelen —, van de oude garde. Scheef naar achter, op één oor, de meelblanke sjako met het wit wollig bolletje, riemde hem kluchtig de stormband onder z'n spitsen neus, zakten hem een blauw buis met glimmende knopen, een flodderige broek met idem knieën in plooiën over mager, bottig „peon”-lichaam.

Bij elken pas klepperden de sandalen onder zijn groote, naakte voeten mee. Om het middel had hij een patronengordel, waar ook 'n bajonet van afhing, zijn zwaard, dat hij steeds maar nog niet had willen loslaten.

Een grappig kereltje, zooals-ie me daar naar de wacht meenam. Waar ik om zou gelachen hebben, als niet dat „dringend verzoek” van zijn „comandante” me ietwat uit de rechte stemming had gehaald. Want, — begon ik me af te vragen, — wat kon het Mexicaansche leger met mijn persoon te verrekenen hebben, dat zoo'n oproepen naar de wacht rechtvaardigde? Niets? — waarom me dan door een „soldado” uit vreedzame ochtendwandeling gerukt?

Daar was dus wel een reden.

En dat bracht me, — 'k durf bekennen —, weinig op mijn gemak.

— „Es grave?...”, poogde ik eens uit te vinden.

— „Espero que no, Señor! 3)....”

De koele plaza waren we nu overgestoken, sloegen hetzelfde straatje in, waardoor ik 'n vijf minuten terug, vrij man nog, gewandeld had.

Luider klepperden de zolen van mijn escorte.

Tot hij onverwacht stilhiel voor een duistere poortgang, weer trachtte een soort van houding zich te geven.

— „Entre usted, Señor!....”

Ik ging binnen, — langzaam.

— „A la derecha!....” en hij slofte me voor naar rechts.

Zeker, dat de wacht ons beiden had zien aankomen, want eer ik nog het paar steenen treetjes voor een getraliede deur op was, werd de klink al van den binnenkant gelicht en mij opengedaan.

— „Es señor, hê?... Entre usted!....”

Minzaam werd ik terstond ingehaald door wie mij toescheen „el „comandante” te zijn, iemand in groezelig wit uniform met een rinkelende lange sabel op zij. Hoe ik me voelde, toen die oude deur achter mij werd dicht geslagen!....

In de tamelijk ruime kamer, waar ik nu stond, — koude, gepleisterde hal met nare kale muren, teilen vloer en heel dicht betraliede vierkante vensters —, waren nog 'n acht of negen manschappen bijeen. Kleine bruine „soldados” ook, — in allergrappigst verslordinge uniform. Op een hangrek rij-den de loopden van n twaalfmaal Mauser geweren.

Een ruw houten tafel midden in het vertrek scheen iets zeer be-langwekkends te hebben, afgaand op den stillen ernst van bijkans de geheele wacht, die er om hing of stond te kijken.

Wat, — kon ik onmogelijk zien.

— „Señor?...”

— „De Vèer,... Holland City, Michigan, Estados Unidos del Norte....”, tegelijk mijn adres hem voor alle volledigheid gevend.

— „Ah! Señor De Vère, te estoy muy agradecido! 4)....”

En met een buiging werd me door den chef de hand gedrukt.

— „Muy agradecido, Señor!....”, en

weer een aller-hartelijkst schudden.

Ik geloof dat ik zweeg. Aan Spaansche beleefdheid was ik al wel zoetjes aan gewend, maar dit zeker leek mij toch sterk, had ik nog nooit meegemaakt.

Een dringend verzoek van den commandant om terstond naar de wacht te willen komen, — bedenkelijke bruine gezichten daar allemaal, — en dan de man zelf één glunderen van uiterste voorkomendheid.

Misschien had ik iets vriendelijks terug moeten zeggen, moeten vertellen hoe geweldig het mij verheugde zijn kennis te maken, — dat al mijn tijd tot zijn dienste was, — moeten verzekeren hoe ik alle genoegen absoluut aan mijn kant rekende. Echter ik deed 't niet. Ik verwonderde me.

Iets wat den witten hoofdman scheen verlegen te maken, tenminste hij bekletterde onrustig met zijn lange sabel eenige keeren den glanzig teilen vloer vóór hij verder ging.

'n Charge, — *el señor comandante!*

Type weer voor een klucht, met z'n besmoeseld jasje scheef toegeknoopt, z'n gerafeld halsboordje, z'n te ruime platte pet, z'n vuile manchetten laag op de donkere handen.

— „Sentemonos, Señor!... sentemonos! 5)....” en in een buiging werd er

nu door hem op de houten tafel gewezen, waarom nog enkele stoelen vrij stonden.

De kring van manschappen wijdde zich wat uit, bedaard schoof een elk iets op zij en de commandant en ik kregen onze plaats.

Al meer steeg mijn verwondering.

Want op de tafel, waaromheen de wacht met zulken bedenkelijken ernst had gelegen en gelangen, stond nuchter modern een „Oliver Typewriter”, naast een doos „business”-schrijfpapier. Dat was alles.

Voor de schrijfmachine nu zat „el comandante”, — met een ingewichtig gezicht.

— „Señor De Vère, sabe usted escribir con esta maquina? 6)....”

— „Ciertamente, Señor comandante!....”

't Was alsof plots een zucht van verlichting door de wacht van San Luis Potosi streek.

Nog begreep ik 't niet recht.

Alleen zag ik den hoofdman in ééne van zijn stoel opstaan en m'n beide handen vatten, het gelaat lichtend van geluk.

— „Ah, Señor, muy agradecido!... muy, muy agradecido, Señor!”

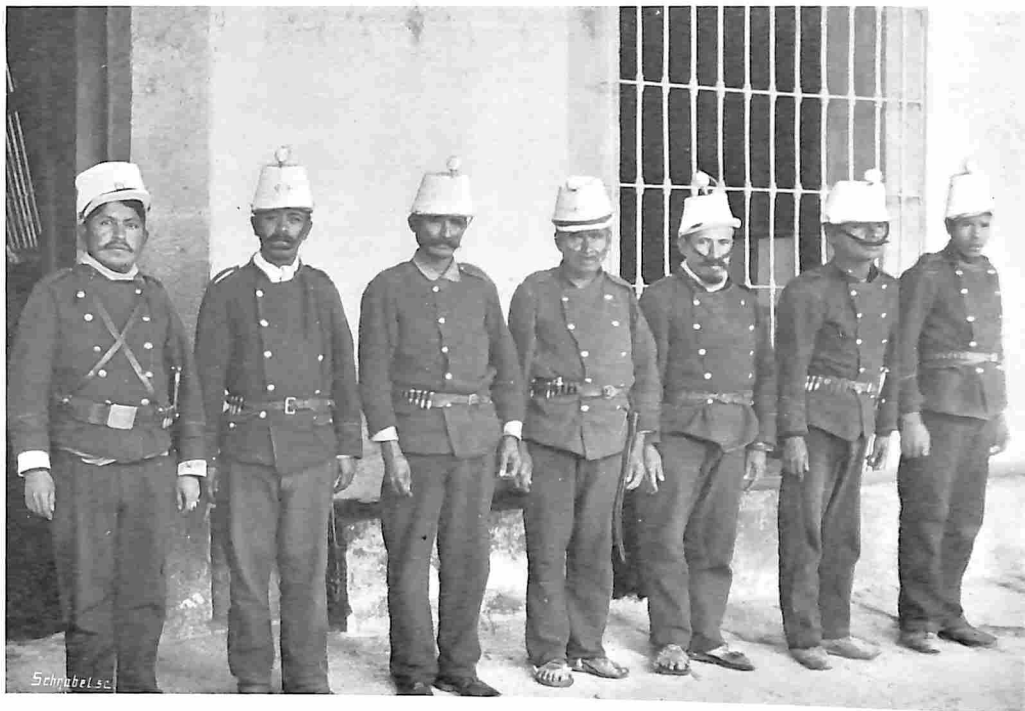
Ik zeide iets van: — „volstrekt geen dank, maar dat 'k....”

Toen in een rateling van woorden mij de welkome uitleg kwam. Het verhaal van een chef uit de hoofdstad, een verzending naar de wacht van San Luis Potosi, openmaken door „el comandante” zelf, heel voorzichtig, — de in-'t-ervolg-te-gebruiken „maquina”.

'n Verhaal, dat ik nu wel verkort weergeef, ofschoon het me in

PORFIRIO DIAZ, ALS
OPPERBEVELHEBBER VAN HET LEGER.

KLEINE DONKERE SOLDADOS.

meest bloemrijk Castiliaansch door den commandant werd toe-
vertrouwd, onder doodsch gezwijg van de omstaande manschappen.
— „Ya comprendo, Señor comandante! 7)....” en ik moet het
wel opgeruimd geroepen hebben.

Maar hij ging verder.

De „Oliver” dan had men terstond in het wachtlokaal gezet, op
de ruw houten tafel in 't midden. En ook maar dadelijk was de
commandant in een stemming geweest om zijn eerste schrijverij
er mede te wagen.

Toen ze daar met-hun-allen op eens, na een paar inleidende tik-
ken van z'n bruinen vinger, heel duidelijk een belletje hadden ge-
hoord en aan het instrument geen bewegen meer geweest was.

Nu moest ik volstrekt niet denken aan „imaginacion”, maar
dan toch....

Daar had hij mij zien wandelen door het stille straatje, wel een
„Americano” vermoed, Juan me met het dringend verzoek ach-
terna gezonden.

— „No tiene nada de particular, Señor? 8) ....”

En omdat mij die vraag zoo in allen
ernst werd gesteld, ik voelde, dat ze
hechten zouden aan m'n zeggen in deze,
nam ik bedaard den stoel van „el coman-
dante” in en trok de „Oliver” rustig naar
mij toe.

Vijf minuten later stonden de eerste
regels van een naïef militair rapport
netjes getypt op een vel „business”-pa-
pier, had ik een deel van het Mexicaan-
sche leger op zijn gemak gezet tegenover
de „maquina”, die zoo vreemd onver-
wacht belde en toen niet meer bewegen
wou.

Nu ga ik hier * natuurlijk niet mee zeg-
gen: — dat is de Mexicaansche armee!
Er zijn, — en dan in de hoofdstad vooral.
— ook nog wel andere troepen, meer
„up to date”, beter van gehalte.

Toch, het kluchtige, de bouffonnerie is
er eenmaal, schijnt er bijkans over het
geheele land in te hooren.

En ook dat wantrouwen van het vreem-
de, van het nieuwe, — in 't bijzonder op
kleinere posten waar voorlichting van
ontwikkelde meest ontbreekt en een
„comandante” 't soms in bijgeloof nog
van zijn donkere „soldado” wint.

't „No tiene nada de particular” van
m'n vrienden uit Potosi. Hetgeen lang-
zaam slijten moet.

't Jaar 1760, vond ik, werd voor het
eerst in Mexico een werkelijk leger ge-
organiseerd. Een troepenmacht uit India-
nen en halfbloeds, waarbij de officieren
van lezen noch schrijven wisten en maar
't allergraagst op bloote voeten rondgingen.
Corrupte benden, die leefden als er
te rooven viel en te plunderen. Anders
flinke vechters, — moedig, vlug, gewel-
dig van uithouden.

Maar waarvoor eerst een volgende
eeuw den grooten leider zou brengen in
den persoon van Porfirio Diaz, den tegen-
woordigen President.

Deze schitterende „reformador” van
nauwelijks vijf en twintig zag, dat het
zoo niet doorgaan kon, dat toch eenige
kennis wel bij die verslordingde officieren
mocht worden verwacht. En hij begon
hun als kinderen onderwijs te ge-
ven, betaalde hun dien tijd ook niet
meer dan wat hij goedvond, dat de ge-
woonste Indiaan-soldaat verdienen zou.

Zonder een eerlijk en geordend leger kon geen rust en vrede in
Mexico bestaan, dat voelde Diaz. Het zedelijk peil der troepen
moest daarom verhoogd worden en vooral mocht het den „soldado”
nooit aan soldij of voeding meer ontbreken. Beter de officieren
in gebrek, dan dat een gewoon soldaat zou moeten wachten!

Wie, verder, had 'r ooit aan gedacht de armee haar recht te
betwisten om, hetzij zegevierend, verslagen of slechts op marsch,
steden en dorpen belasting op te leggen en te stelen en te plunde-
ren wat ze aan wapenen of voeding noodig mocht hebben?

Bij beiden, — het nationale leger en de strijdmacht van rebel-
len, — toch was dat immers van begin af „usance” geweest. Met
het begrijpelijk gevolg, dat bij de vredelievende bewoners van
het land de ééne partij al even zoo werd gevreesd en ..... gehaat
als de andere en men altijd klaar stond om of „conservativos”
of „liberales” te steunen, al naardat het gevaar van uitplundering
er door werd afgewend.

De hoofdoorzaak van het voortdurend vechten in Zuid- en
Centraal Amerika!

Porfirio Diaz zag dit, — begreep dat de belangen van het

nationale leger samen moesten worden gebracht met die der vreed-
zame burgers, dat de een den ander diende te helpen en noodig
hebben.

Het leger moest hij leeren de rechten van anderen te eerbiedigen,
iets wat alleen de grootste energie en het hoogste prestige
zouden vermogen en waarbij zoo veel afhing van den eersten stap.

'n Ontmoeten tusschen de nationalen onder Diaz en de „revo-
lucionarios”, aangevoerd door Visoso, had bij het Zuidelijk dorpje
Tulcingo plaats gehad.

Er was hardnekkig gevochten, en het legertje van de nationalen
had gezegevierd op 't eind. Toen de „soldados” in triomf met een
buit kwamen aandragen, 'n drie duizend dollars in goud, welke de
vijand in de vlucht had achtergelaten, en daarna gereed stonden
om — als gewoonte was — 't kleine Tulcingo te plunderen.

De gelegenheid waarop juist Diaz had gewacht!

Hij verzamelde zijn troepen om zich en verzocht hun het geld over
te geven, vertelde hun, hoe dat aan de Natie nu behoorde en ver-
bood verder elke plundering of minste
wanordelijkheid.

De Natie? Niemand uit het geheele
leger, die daar ooit nog aan had gedacht.
De Natie? Het was hun zoo natuurlijk
gevallen, de theorie van Sancho Panza
te volgen. Visoso immers was degene,
die het geld verloren had en zij degenen
die het vonden.

Maar het werd dan nu aan Diaz ge-
geven, die het terstond in handen weer
stelde van den eersten Militairen Betaal-
meester, welken de Republiek ooit bezat,
Señor Manuel Guerrero.

Zoo, — langzaam aan —, bracht hij de
„soldados” omhoog. Hij wist hen met
zijn geduld en takt tot zedelijke over-
winningen te voeren, die van zoo onein-
dig meer waarde waren dan militaire
victories. Tot vandaag het leger van
Mexico staan kan voor alles wat eervol
en glorieus is, — één der hechtste waar-
borgen biedt in dat land, voor veiligheid
en vrede en vooruitgang.

Een prentje * herinner ik me als jongen
te hebben gehad, — „erg mooi” ge-
kleurd —, van een volbloed neger Sou-
louque, waar deze zat als Zijne Keizer-
lijke Majesteit Faustinus I van Haiti,
omringd van zijne ministers en edelen
uit de hofhouding. De gekroesde monarch
in het pronkornaat, waarvoor hij een
gezant naar Parijs had gestuurd, en dat
hem het voorkomen zou moeten geven
van Napoleon I, — zijn nobelen in over-
eenstemmende schittering van scharlaken-
en hemelsblauwe uniform met hooge ge-
spoorde stevens en puntsteken met witte
pluimen.

Hoe we dan lachen konden om die
potsierlijke vertooning!

Om die Keizerlijke Majesteit met zijn
dikke lippen en platten neus, die in een
statiekleed op Bonaparte lijken wou.

En om die andere zwartjes met hun
gouden kragen en gefestoonde pand-
jesjassen en kniehooge glimmende rij-
laarzen.

Wel, niet in zijn geheel, maar iets
toch van dat bonte prentje uit mijn
kinderjaren vond ik in Mexico's hoofd-
stad terug.

De bouffonnerie militaire!

Waar, — een onzaligen dag, het gouver-
nement besloot een Duitsch handelshuis de levering te gunnen
van uniformen voor enkele regimenten daar.

En zoo dus bruine ongeschoren gezichten door model „pickel-
hauben” werden gedekt, anderen zelfs heele Bismarckhelmen
moesten torsen, van smalle schouders voortaan stijve gedofte epau-
letten zouden opsteken, ridikueel „schneidig”. Verder 'n hooge
kleurige kraag als de nobelen van Keizer Faustinus, ook gewel-
dige rijlaarzen met rinkinkelende sporen en op zij 'n vervaarlijk
huzarenzwaard.

Iets van een Kameruner wachtparade!

Heel toevallig dat ik op 'n ochtend zoo'n Germaansch han-
dels genie daar moest ontmoeten.

— „s Gefällt Ihnen nicht, was?....”

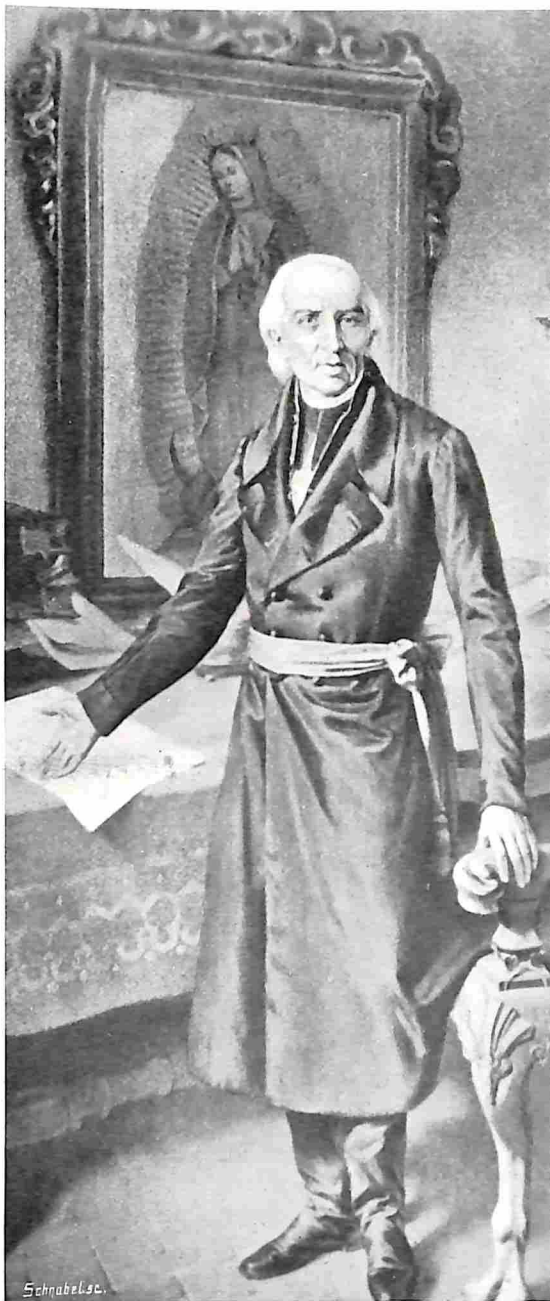
— „Hm, nein!....”

— „Doch haben wir jetzt ein neues Contract!....”

— „Freilich?!....”

— „Uhlanenmützen!....”

— „Hm!...?..!..?..Hm!....”

DE PRIESTER MIQUEL HIDALGO
Y COSTILLA.
MEXICAANSCH VRIJHEIDSHELD.

VERKENNERS.

ARRESTANTEN.

EEN RURALE (MARECHAUSSÉE).

O. — heilig dan maar gepoeierde en verlakte sjakootjes met neusriempjes en gekleurde ruige bolletjes!

In eere dan maar besmoeselde jasjes en mee-
klepperende sandaal! Respect in hemelsnaam
voor wat²nog eigen is en — soms — pittoresk!

* * *

Want daar „kan“ eigen wezen!
Getuige het wapen der „*rurales*“, der schil-
derachtige ruiters van de eenzame bergtrail en
de zonne-gemartelde woestijnen.

Nog in '70 was 't, dat er overal door Mexico
roovertenden zwierven; „*bandidos*“, wier va-
ders en grootvaders reeds het plunderen en
brandschatten in het wilde bloed had gelaaid.

Krachtige, welgebouwde typen, die elk plekje
en gaatje van het groote land kenden en met
wien het moeilijk en nutteloos vechten altijd
was geweest.

Tot President Porfirio Diaz' tactvol beregelen
van alles, hier moest uithelpen, door... die
avontuurlijke elementen tot een keurkorps saam
te brengen. Hij schonk zijn „*bandidos*“ pardon,
deelde hen in, zorgde voor een geregelde soldij,
— hooger dan die van welken cavalerist ter
wereld ook. En de benden namen de amnestie
aan, begonnen zich tot vaste troepen en posten
van marechaussées te ordenen.

De bandiet was „*rurale*“ geworden.

Hen te zien nu, die flinke jonge kerels in
hunne rijke uitrusting, — in pittoreske uniform
van kort leeren jasje, gloedroode artiestendas
onder wit liggend boord, nauwspannende grijze
broek met veel zilveren knoopjes en haakjes en
kettinkjes, een geweldige vilten „*sombrero*“, 'n
paar rinkelende wielen van sporen, scherp
gepunt.

Tot de tanden altijd gewapend, — de han-
digste cavaleriesabel, de nieuwst verbeterde
karabijn, de zekerste revolvers, ze zijn voor
de „*rurales*“. En zoo met de paarden, de zadels,
de stellen, met alles, — daar is niets te goed
voor hen.

Maar dan wordt in ruil ook een zware dienst
verwacht, een dienst, die ongetwijfeld even
moeilijk en gevaarvol is als die der „North-
Western Mounted Police“ op de barre vlakten
van Canada. En zeker niet minder noodzakelijk.

„Dagen van lange snelle ritten over stovende
zandvlakten, zonder eenig water soms voor
ruiter en dier, klimtochten hoog in het schier
ontoegankelijk bergland, vliegende verkenningen
door heete valleien, bewaken dan weer bij nacht
en ontij van plantage-eigendommen of mijnen,
ver zuidelijk in de „*tierra caliente*“, rusteloos
zorgen voor de veiligheid van alle spoorbanen,
surveilleeren voor weken langs moerassige zee-
kusten, waar het nooit ophoudt giftige dampen
en gassen te borrelen, rust herstellen in door
godsdiensdwazen opgezweept stadjes, ver het
dichte binnenland in.

Halve maatregelen kent een „*rurale*“ niet,
zijn orders zijn weinig, maar streng en — daar
is Porfirio Diaz President voor — worden stipt,
stipt uitgevoerd.

Het essentieel geheim van veiligheid en vrede
in landen als Mexico.

* * *
Het overkwam mij in de witte hoofdstad...
Waar ik laat op een zoelen avond, — ik
had veel te werken gehad dien dag —, nog
naar de groote Plaza was gewandeld, om in
rust van droomerig groen wat te willen na-
zitten.

Zachtlichtte er het bijkans halve maantje
over donker van park rondom geweldig massief
van Kathedraal en Sagrario, over het leeg van
wijd glad asphaltplein.

Het was verlaten en heerlijk stil op de mon-
daine Zocalo.

'n Diepe luie bank had ik niet lang daar
tusschen de oranjes en jasmijnen te zoeken, —
ik wist er stonden 'r.

En zoo was ik al gauw op m'n allergemak-
kelijkst, weg in vaag mijmeren over alles en
alles en niets.

In genoeglijke stemming van nog-buiten-zijn.
Een kwartier misschien zal ik er net gezeten
hebben, toen, — plots doorrijtend het nachte-
lijk stil —, een schot viel... gevolgd terstond
door een tweede... vlak tegenover me onder
het palmenduister.

Vreemd rustig even daarna alles....

Maar zeer kort, want vlugger dan ik ooit vermoed had, begon het van alle kant te fluiten, — schrillere signalen —, zag ik op eens van overal met lichten zwaaien, de kleine „*linternas*” van de politie, was een omsingelen van het parkje in gang.

Nergens ter wereld, waar ik ooit 'n dergelijke activiteit had bijgewoond. Geen roepen, geen schreeuwen, geen lawaai, — niets. Nauwer al maar haalde zich de cirkel.

Ik begon reeds donkere gestalten te onderscheiden, lenige kereltjes, die telkens bogen en bukten, terwijl ze door perken en struikboschjes gingen.

Tot onverwacht de „*policia*” voor me stond, anderen verder schenen te sluipen onder het palmengroen aan den overkant.

Kort beleefd werden mij enkele vragen gesteld, .. en ik was in tijdelijk arrest, aan beide kanten werd me een bewaker gepost.

Het einde van m'n zomernachts-meditatie!

Een paar minuten van onzekerheid, van spanning. Toen kwamen er al weer enkelen met hunne lantaarntjes terug, — rustig, zonder gepraat. Dieper het plantsoen in bleven andere lichtjes bewegen, leken om een bepaalde plek rond te worden gedragen, laag bij den grond. Verder weg gingen ze, steeds verder weg, — allen dicht opéén.

Tot ze het park uit, op de straat schenen gekomen.

Mij verzocht men de twee bewakers naar het commissariaat te volgen. Hoe kalm, hoe correct, zoo'n houding. Geen ruw snauwen, geen hatelijk opmerken, geen handtastelijkheid. Zwijgend gingen ze naast me, ieder aan 'n kant.

Nadat ik even op het bureau was geweest, verteld had, wat ik er van wist, — bijna niets —, bleek het al in het reine.

Een Spanjaard had poging tot zelfmoord gepleegd, was enkel gewond, lag nu reeds in het hulphospitaal.

Maar ik mocht zóó niet weg.

— „*Hagame usted el favor, Señor* 9)....”, — eerst moest ik met den commissaris een cigaret rooken, hield-ie me hoffelijk een versch aangebroken pakje voor.

— „*Muchas gracias!*....”

En bleef ik 'n groot uur nog bij hem napraten.

Tot het sonoor klepelen van een kerkklok mij waarschuwde, dat het al na middernacht was.

M'n hotelletje wachtte.

* * *

En zoo zou ik veel kunnen neerschrijven, — vertellen van wat ik door de Estados Unidos Mexicanos meemaakte —, bewijzende den validen politiedienst in groote steden en stadjes en dorpjes daar, over het kwikke en hoffelijke van die lenige bruine mannetjes, welke er voor de veiligheid en orde zorgen.

Al wéér, — klucht ontbreekt niet. Het zijn vaak oer-komische verschijningen, de leden der „*policia*”.

Platte pet, — Zondags mooi room-wit, — die haast altijd scheef doet, of wel heel voorover op een neus tipt, — donker jasje, dat nooit passen wou, linnen slobkousen en doorgezakte knieën zijn negen van de tien gevallen uniform.

Magere, minne kereltjes de meesten, zooals ze daar staan met knuppel, leeren karwats, gordel vol patronen en de geweldige revolver buitenop, — tanige menschjes, die aldoor cigarettten rooken en in enkele „*tortillas*” en wat „*frijoles*” voedsel kunnen vinden.

Maar, ... onovertroffen mannen als de dienst hen eischt. Dan zijn ze, als dien avond in de hoofdstad, doortastend, toch kalm, sterk en vlug, toch zich bewust van wat die beleefdheid en dat vriendelijke vraagt, waarop elkéén in Mexico zoo bijzonder is gesteld.

Dan kunnen het helden zijn, — staan ze voor niets en voor niemand, als er te beschermen of te redden valt.

Inderdaad, ik zou geen land weten, waar het veiliger leven is, waar persoon en eigendom zoo duchtig worden beschermd.

Bij dag.

En 's nachts. Wanneer overal, waar er straten kruisen, de kleine, flikkerende „*linternas*” lichten, laag op den grond, en tegen een muur, of weg in 'n hoek, de bronzen mannetjes staan, diep in hun donkere „*zerape*”. Wanneer ieder half uur het wachtsein schrikt over de slapende stad, het ver, ver doorgaat van straat naar straat: toe-loe-toe-loe-toe-loe-e!

— „*Guardamos!*”....

Wij waken!....

THEO DE VEER.

1) Wilt ge meekomen? 2) Zeker! 3) 'k Hoop van niet! 4) Ik ben u ten zeerste verplicht. 5) Laten we gaan zitten. 6) Kunt u met deze machine schrijven? 7) Nu begrijp 'k! 8) Is er niet iets vreemds aan? 9) Doe me 't genoegen, Señor!

VERRASSEND.

„D AT is inderdaad verrassend”, riep een bezoeker, overigens geen vreemdeling in de plantenwereld uit, en hij bleef bewonderend bij dien rijk bloeienden heester staan. Het was, het is en het blijft tot ver in 't voorjaar verrassend, immers een tweede voorbeeld van dien aard zoekt men te vergeefs. Dat bezoek had plaats op den guren, somberen laatsten dag van het vorig jaar, en de heester, waarvan hier sprake is, prijkte met een aantal bloemen, zóó frisch en zóó vroolijk, of het in het midden van

Bloemaand was, niettegenstaande er reeds verscheidene bloeiende takjes waren afgesneden.

Een rijke bloei midden in den winter is zeker geen gewoon verschijnsel en dan ook voor hen, die het voor 't eerst zien, in hooge mate verrassend.

't Is waar, de Kerstroos bloeit hier en daar ook wel in December en Januari; maar dit is dan ook de eenige die, met de in 't gras groeiende Madeliefjes den winter trotseert. Hier is echter sprake van een heester en wel een van vreemden oorsprong.

Van de Kerstroos is dikwijls genoeg alles gezegd, maar de *Jasminum nudiflorum* is, vreemd genoeg voor de meesten, de kweekers niet uitgezonderd, een onbekende; en toch werd zij reeds vóór meer dan een halve eeuw uit Noordelijk China ingevoerd, en bleef zij sedert dien tijd, hoe spaarzaam ook in cultuur. In een partikulieren tuin zag ik haar nooit, en dáárvóór kan zij toch niet warm genoeg aanbevolen worden, te meer, daar er geen tuin zóó klein is, waar ze geen plaats kan vinden.

Deze echte Jasmijn 1) is in de cultuur, vrij staande gekweekt, een heestertje van ongeveer een Meter hoogte, met zeer dunne, slappe, scherpkantige stengels en takken en kleine, drietallige bladeren. Ook is zij doorgaans als niet hooger wordende beschreven, welke geringe hoogte echter het gevolg is van het gestadig insnijden. Dit is echter onjuist, want als men haar vrij laat groeien wordt zij veel hooger, en Kerner v. Marilaun rekent haar dan ook tot die slanke heesters, die, hoewel zich niet kunnende winden of schijnbaar niet toegerust met middelen om tegen boomstammen op te klimmen, zich toch met hun ranke stengels tusschen de takken van andere heesters weten te nestelen, en, deze tot steunsels gebruikende, zelfs tot in de kronen van in de nabijheid staande boomen opklimmen en dan festoensgewijze met haar takken naar beneden hangen, op dezelfde wijze als dit met sommige Braamsoorten, rankstengelige Rozen en meer anderen het geval is 2)

Wil men dan ook van dezen heester de meeste voldoening hebben, dan moet men hem tegen een muur of schutting op het Zuiden plaatsen, zoodat de lange, slappe stengels ten deele aangeboden kunnen worden. Terwijl dan ook wordt aanbevolen deze jaarlijks flink in te snijden, blijft men er met het mes af, tenzij om er in den winter enkele bloeiende takjes af te nemen, wat men dan, daar die zeer overvloedig zijn, zonder schade kan doen. En men zal het doen; men kan 't niet laten!

De hier bedoelde heester staat tegen een zijwand eener z.g. serre op het Zuiden, ter hoogte van ongeveer een Meter tegen een houten wand uitgebonden, en, hooger op, tegen een raam, waaraan ijzerdraad bevestigd is; ze beslaat een oppervlakte van meer dan twee vierk. Meter, en is p. m. twee Meter hoog, wordt ieder jaar hooger en is van onder tot boven gevuld. In den zomer dicht bebladerd, werpt ze laat in 't najaar haar blaadjes zeer traag af, terwijl er altijd nog enkele geruimen tijd aan weer en wind weerstand bieden. Toch staat ze daar in zooverre ongunstig, dat ze bij Ooste- en Westewind aan een sterke trekking is blootgesteld. Het pad toch is aan beide zijden besloten en naar het Oosten recht tegenover een open weg. 't Is er altijd winderig en bij de minste luchtbeweging guur.

Reeds in 't begin van December beginnen zich aan de dunne takjes bloemknopjes te vertoonen en in 't laatst van deze maand komen er, als 't niet vriest, een aantal open. Ze duren weken aan weken en worden gaandeweg door later komende achterhaald.

Nu zou men terecht meenen of vreezen dat, wanneer om dezen tijd strenge vorst invalt, het ook met die bloemenweelde gedaan moet zijn.

De eerste dagen, deert een vorst van p.m. 25° Fahr. haar volstrekt niet; alleen komen dan de knoppen niet vooruit. Blijft het daarbij, dan bemerkt men er niets van. Houdt de vorst echter lang aan of gaat het strenger vriezen, dan bevriezen de open bloemen, maar de knoppen, zelfs die reeds ver gevorderd zijn, blijven ongedeed. Na slechts enkele betrekkelijk zachte dagen vangt het lieve leventje weer aan, en staat de heester weer vroolijk te bloeien.

't Is bijna onbegrijpelijk, maar we zien hetzelfde bij de sneeuw-klokjes. Snijdt men nu een paar takjes met eenigszins gevorderde knoppen af en zet men die in een bekertje met water in een warme kamer, dan komen, na weinige dagen, die knoppen achtereenvolgend open, en duurt het niet lang of ze zijn allen volkomen ontplooid, terwijl er aan de eersten nog geen spoor van verwelking te zien is. Een verrassend kamersieraad.

In zijn *Illustriertes Gartenbau-Lexicon* zegt Rümpler dat de *Jasminum nudiflorum* tot een bossigen heester kan opgekweekt worden. 't Is mogelijk, maar zeker niet hare oorspronkelijke groeiwijze. Men plante haar zoo, dat ze tegen een zuidelijken muur of schutting kan uitgebonden worden, en men zal er een voldoening van hebben groeter dan men zich naar aanleiding van het hierboven gezegde kan voorstellen. Een niet te zware humusgrond is verkieslijk. Ze laat zich door stek gemakkelijk aankweeken.

1) Niet te verwarren met de z.g. Boerenjasmijn (*Philadelphus coronarius*) die er zelfs in de verte niet mede verwant is.

2) Hierover in nadere bijzonderheden te treden, zou voor deze plaats tot te groote uitvoerigheid leiden. Die er meer van wil weten, kan daarvan een zeer aantrekkelijke schildering vinden in Kerner von Marilaun's *Pflanzenleben* I, blz 631 en volg. Er is ook een Hollandsche uitgave van dit prachtige werk.

Aan ieder, die een tuin en zulk een gelegenheid heeft, die welhaast nergens ontbreekt geef ik den vriendelijken raad haar te bestellen. 't Zal een geschiedenis zijn van een paar kwartjes, en, daar zij vlug, maar niet wild groeit, zal ze met elken winter een steeds grootere voldoening geven. Het doet mij werkelijk plezier haar hier in ruimen kring te kunnen aanbevelen. Dit zal wel niet zonder gevolg blijven.

Dat ze in cultuur is staat vast; ik zie haar in een catalogus aangeboden, maar bij de meeste boomkweekers en bloemisten zal men dezen heester toch tevergeefs zoeken. Weet men niet waar zich tevervoegen, dan wil ik gaarne een adres opgeven, 'tgeen ik hier om wel te begrijpen reden niet wil doen.

Ten slotte nog iets, wat ik niet zelf ondervond, maar 'tgeen toch zeer goed mogelijk is.

Rümpler zegt, t. a. p. blz. 412, dat wanneer men in Mei een jonge stekplant in den open grond zet, deze in October opneemt en, in een pot geplaat in een frisschen kelder zet; haar daarna als de bloemknoppen verschijnen, in een koele kamer op een goed lichte plaats brengt, ze spoedig zeer fraai zal bloeien en dan een waar kamersieraad zal zijn,

Dit nu zal in een warmere kamer zeker ook goed gaan, maar dan duurt de bloei natuurlijk korter.

Vreemd schijnt het mij, dat de bloemisten daar geen partij van trekken. Wat zouden zulke bloeiende planten aantrekkelijk zijn; wat zouden ze in een bloemenwinkel in den winter een goede sier maken!

H. WITTE.

Mijn vriend Jack of de wonderlijke avonturen van een amateur-fotograaf.

(Vervolg).

„NU, kerel, zal ik je eens wat laten zien,” met die woorden stormde, meer dan hij liep, Jack mijn slaapkamer binnen, juist terwijl ik bezig was me te scheren. Zonder mij tijd te gunnen die operatie eerst te voleindigen, duwde hij me telkens een negatief voor mijn neus en dat met zulke plotselinge bewegingen en op zulke kritieke oogenblikken, dat het mij nu nog verwondert, dat ik mij dien morgen den hals niet heb afgesneden.

Ik moest hem dan ook wel bedreigen dat ik niets van zijn moois wilde zien, tenzij hij rustig op zijn plaats bleef zitten totdat ik klaar was.

Dit hielp en ik kon nu mijn gang gaan. Onderwijl zat hij voor het venster vol innige zelfvoldoening zijn kunstproducten te bekijken, terwijl ik hem nu en dan goedkeurende geluidjes hoorde maken.

Maar nauwelijks had hij bemerkt dat ik mijn messen in het étui deed of daar kwam hij aan als een volgebrast schip; zijn gezicht stralend van trots, zoodat ik, langzamerhand nieuwsgierig geworden, mijn ontbijt er in 's hemels naam maar aan zou geven, want dáár zou het wel op uitdraaien.

Geen oogen dan voor zijn negatieven zette hij zich in het volle vuur van zijn redeneering op een stoel, waar ik heel onachtzaam een kom waschwater had laten staan. Maar daar lette hij niet op, dat wreef hij al pratende zonder om te kijken af, alsof hij een vlieg wegjoeg; en toch droop hij op een zekere plek van het water.

Werkelijk was er nu reden voor zijn opgewondenheid; want, had hij vroeger slechts dingen gemaakt, waar niets van te zien was, nu kon men ten minste reeds hier en daar de flauwe omtrekken van personen en zaken onderscheiden.

Maar overtuig u zelf, waarde lezer, en zie wat Jack er dezen keer van terecht heeft gebracht.

Zijn eerste foto is, niet zooals de lezer zou denken een vloermatje of iets dergelijks doch Jack's hond.

„Begrijp je daar nu iets van; ik had hem zoo mooi in den zoeker. Maar anders toch goed, hè?”

„Ja, zei ik, als je er den kop en de pooten en het overige gedeelte van het lichaam bij denkt, dan zou het nog gaan”.

„Kijk,” zei Jack, „je kunt bijna elk haartje tellen.”

„Nu, nu overdrijf je, hoor, scherp is anders. En weet je hoe het komt, dat je den heele hond er niet op hebt gekregen? Omdat je hem te groot hebt willen hebben. Zie je, als je een voorwerp zoo groot wilt fotografeeren, dat het de heele plaat vult, en dat nog wel afgaande op den zoeker, waar je lang niet altijd zeker van bent, dan begrijp je, dat bij de minste beweging of van je camera, of van het op te nemen voorwerp, een grooter of kleiner gedeelte buiten je plaat moet vallen. Nu is dat bij jou natuurlijk al een bijzonder groot gedeelte. In zoover ben je vooruitgegaan, dat ik kan zien, dat je iets wolligs hebt willen nemen, maar als ik er een eed op moest doen, dat het je hond was, dan zou ik het wel laten. Je moet daarom altijd voldoende speling rondom je voorwerp laten.”

Niettegenstaande alles was Jack toch met zijn foto ingenomen. Er stond iets op en dat was ook heel wat in z'n oog.

„Kijk, hier heb je de groep, die heb ik eergisteren bij B. genomen, je weet wel in Hilversum.”

Ik bekeek de foto, maar van groep geen sprake.

„Waar is dan de groep, Jack. Dit is een stuk van een huis en ik zie absoluut niemand.”

„Nee, dat kun je ook niet, want ze zitten onder voor de serre, en daar heb je nu weer iets, waar ik niets van begrijp. Ik verzeker je, Knips, ik had ze allen zoo duidelijk als iets. En omdat B.

EEN DEURKLEEDJE?

vraag, of het huis er ook bij opkwam, heb ik toen een beetje meer van het huis genomen. Maar hier staat mijn verstand voor stil.”

„Och,” zei ik, „met een beetje verbeeldingskracht en een weinig bekendheid met localiteit en personen, kun je het je best voorstellen, en is het geen onaardige kiek, uit een zeker oogpunt beschouwd. Maar als B. een goede vriend van je is, dien je niets kwaads toewenscht, dan moet je hem aanraden dat huis te laten afbreken.”

„Afbreken!” heel verwonderd van Jack. „Hoezoo, hij heeft het nog geen jaar geleden laten zetten.”

„Nu, dan moet hij den aannemer, of architect, of beiden af laten ranselen. Zie je dan niet, dat die heele keet scheef en op invallen staat?”

Jack bekeek de foto aandachtig en toen met verwondering:

„Ja, warempel, nu heb je toch gelijk, gek dat ik dat ook niet gezien heb. En toch kun je aan het huis zelf niets zien, zeker, omdat je er zoo vlak met je neus op staat. Jongens, dat is een nieuwe deugd in de fotografie, die ik daarin nog niet had vermoed. Ik zal onmiddellijk B. schrijven en hem de foto ter overtuiging inzenden. Van de groep spreek ik dan maar niet, of ik zal hem zeggen, eerst zijn huis recht te laten zetten, want dat een groep er anders zoo leelijk bij uitkomt.”

„Schrijf hem maar niet,” zoo hielp ik hem uit den droom, en vertelde hem, dat toen hij er meer van het huis op wilde hebben, hij de camera te veel naar boven had gehouden en ook scheef, zoodat niet alleen de groep er niet opstond, maar ook het huis bijna tegen den grond viel.

„Ja, maar, als ik nu de foto volgens de opstaande kanten afknip, dan zal het er weder recht op staan.”

„Nee, Jack, dan zul je toch nooit kunnen verhinderen, dat het huis achterover tegen den grond gaat. Probeer het maar. Houd dus steeds je camera waterpas. Het gaat niet altijd even gemakkelijk met handcamera's, en daarom geef ik ook altijd de voorkeur aan statiefcamera's, ook bij momentopnamen. Een handcamera moet je zoo stevig mogelijk tegen je borst aandrukken, om te verhinderen, dat ze beweegt.”

Het is opmerkelijk, hoe toch in het algemeen tegen dezen regel gezondigd wordt, en in den regel wordt het ook nooit door den operateur opgemerkt, tenzij hij er op gewezen wordt. En zelfs dan vindt hij die opmerking zoo gezocht, dat hij de foto toch maar afdrukt zooals ze is, en vol trots aan zijn vrienden toont, of ten geschenke geeft.

JACK NEEMT EEN GROEP.

Laatst misschien een maand of wat geleden, zag ik een foto in een van de Nederlandsche geïllustreerde weekbladen, die zich kolossaal veel moeite gaf haar oplagen te vermeerderen. Ze kon dit dan ook niet beter doen, dan aan haar staf een fotograaf te verbinden, wiens foto's je de haren deden te berge rijzen. Zoo was als ik mij goed herinner, het nieuwe raadhuys in den Haag, of was het Zaandijk, erin afgebeeld, een gebouw zoo aan weerskanten in de verdrukking van de belendende huizen en zoo op het punt om te vallen, dat, ware ik de bouwmeester geweest, ik zeker dat blad had aangesproken tot schade-vergoeding of een strafvervolg had ingesteld wegens het aandrangen van iemands goeden naam.

Maar laat ons verder zien, wat Jack ons te toonen heeft. De eerste wandelrit van H.M. de Koningin na de geboorte van prinses Juliana.

„Zie je Knips, prachtig was ze, ik zeg je, zoo groot als een knoop had ik haar hoofd er op en ze keek juist mijn kant uit. Het was eenig, eenig, zeg ik je. En hoe nu die beroerde pet daarop komt, dat mag de duivel weten, maar is het niet om uit je vel te springen? Hoe is het in 's hemels naam mogelijk, dat, als je een levend wezen fotografeert, je er zulk een beroerd ding voor in de plaats kunt krijgen. Zie je, Knips, als die dingen in de fotografie niet voorkwamen, wanneer je absolute zekerheid had, dat je op je plaat kreeg, wat je fotografeerde, dan was die kunst volmaakt.”

„Maar, Jack, draaf zoo niet door; zeer zeker heeft iemand toen je wilde belichten, bij het verschijnen der koningin de pet afgenomen, of in de hoogte gehouden, vlak voor je lens, en ik zou haast zeggen, aardig scherp ook. Maar als die pet er niet geweest was, geloof ik toch ook, dat die boom daarachter je ook wel eenigszins in den weg zou gestaan hebben. Je hebt dus in 't gedrang een duw gekregen, en dat is je resultaat.”

Ik behoefde hem er niet meer attent op te maken, in zulke gevallen toch vooral te zorgen, vooraan te staan, of anders zoo hoog, dat anderen je niet kunnen hinderen door zwaaiende petten, hoeden of parapluies, want toen hij mij moest toegeven, dat ik gelijk had, zorgde hij in de toekomst er altijd voor No. 1 te zijn, hetgeen hem, geloof ik, menigen klap of stoot heeft doen oploopen.

DE EERSTE WANDELRIJ VAN H. M. DE KONINGIN NA DE GEBORTE VAN PRINSES JULIANA.

was, verrieden al zijn hunkerende bewegingen, maar iets wegnemen... ho maar. Hij kwam er beslist niet bij, maar wachtte heen en weer vliegend en tjlpend de komst der anderen af, om dan weer zijn zelfde manier van eten te hervatten op een afstand.

Daar wilde ik meer van weten en ik besloot het beestje te vangen, wellicht dat ik hem iets van zijn geheim kon ontfutselen, als ik hem in de hand had.

Maar hoe den zonderling te krijgen?... Toch, het lukte me vrij gemakkelijk, en terwijl hij den eerstvolgenden keer als een andere Lazarus het afgevallen kruimeltje van de gevulde tafel zat naar binnen te werken, maakte een neerflappend netje op het platform een einde aan zijn vrijheid. Ik heb me nooit kunnen voorstellen, dat een diertje zoo erbarmelijk angstig te keer kon gaan als dit, toen ik hem onder het netje vandaan haalde, en ik heb er nog spijt van, dat ik zoo'n bange episode in den roman van dit musschenleven heb bewerkt. Nijdig en wanhopig beet hij in mijn vingers, toen ik hem eindelijk in de hand had gekregen, zonder hem ook maar het geringste letsel te hebben toegebracht, en te bedaren was hij niet.

Ik onderzocht het diertje aan den lijve... en wat bleek me al onmiddellijk?... De stumperd had een kreupel pootje; het was gebroken geweest, maar thans weer saamgegroeid. Aan de teekenen, die het pootje vertoonde, kon ik duidelijk zien, dat het zijn ongeluk te danken had gehad hoogstwaarschijnlijk aan een klem, door den een of anderen wreedaardigen jongen onder een stukje aas verscholen, waardoor het zich had laten verschalken.

EEN ZONDERLINGE MUSCH

AL is de winter dit jaar zoo zacht geweest als we maar zelden beleefden, toch krijg ik aan het achterbalkon van mijn woning, dat, zeer rustig, uitzicht geeft op een stil tuintje, elken dag bezoek van een heel gezelschap van die gasten, waarvan gezegd is, dat ze niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in voorraadschuren en dat toch liefderijk voor hen gezorgd wordt.

Met hongerige magen komen ze des morgens al bijtijds, gewoonlijk op een vast uur, aangevlogen. Vinden ze hun ontbijt nog niet klaar op het plankje, dat hun tot tafel dient, dan huppelen ze wat op en neer over het balkon, geven door eenzaam en klagend getjilp kennis van hun aanwezigheid, vliegen bij de minste verdachte beweging tot aan den overkant op de hooge tuinschutting en blijven daar op den uitkijk zitten. Het gezelschap bestaat meestal uit een tien à twaalftal musschen, waarbij zich soms wel eens een enkele bevriende vink aansluit. Het duurt niet lang of de een of andere van den troep komt; en vindt hij het tafeltje gedekt, dan is het merkwaardig om te zien, hoe in een oogenblik al de gasten present zijn en zich dapper weren aan het maal, dat meestal bestaat uit brokjes overgeschoten brood, dat onzen gevederden vrienden hoogelijk welkom is.

Somwijlen ontstaat er onder het clubje een hevige ruzie en het lijkt dan wel of ze aan de een of andere, die zich blijkbaar niet behoorlijk aan tafel gedraagt, een soort ketelmuziek brengen, zóó'n lawaai als ze daarbij maken.

Maar de bui zakt in den regel weer spoedig af, als de kleine zondaar met

DE OVERSTROOMING TE PARIJS: DE QUAI DE LA ROPÉE. OP ORDER DER POLITIE WERDEN AL DEZE HUIZEN ONTRUIMD.

DE OVERSTROOMING TE PARIJS,
DE OPSLAGPLAATS VOOR KEIEN BIJ DE PONT ALMA.

BEZONS, EEN STADJE AAN DE SEINE, GEHEEL OVERSTROOMD.
DE MARKTPLAATS.

IN DE OMSTREKEN VAN PARIJS.
SOLDATEN BRENGEN DE BEWONERS MET BEHULP VAN SCHUITEN IN VEILIGHEID.

Ik gaf het beestje de vrijheid weer en blij met de wickjes snorrend, verdween het in razende haast over de tuinschutting aan den overkant.

Er zijn nu al dagen overheengegaan, maar ik heb hem sindsdien gemist onder zijn andere kornuiten. Slechts één keer kwam hij schuw even met zijn manke pootje en zijn ontredderd staartje op de schutting gewipt, maar dat scheen slechts uit oude gewoonte te zijn, want onmiddellijk stootte hij weg, toen hij het terrein had overzien, waar op het platte dak onder een netje zijn vrijheid en zijn leven andermaal in gevaar hebben verkeerd.

En nu is het duidelijk, waarom dit beestje zoo zonderling en zoo angstig zijn kruimpje pikt in het zoo heerlijke en vrije leven van de vogelwereld. Een menschenhand, die een wreede klem uitspande, heeft dat zorgeloze en blijde leventje gemaakt tot een voortdurende angst, die het overal den dood ziet toegrijnzen, zelfs uit een brokje brood, hem door vriendenhand geboden in schralen winterdag.

P. N. BROUNS.

BLADLUIZEN.

Ieder, die een tuin heeft, weet van bladluizen mede te praten, en in den afgelopen zomer hebben liefhebbers en vaklieden er al bijzonder mede te kampen gehad. Velen vragen zich wel eens af, waar deze diertjes toch wel vandaan komen en hoe zij zich zoo snel vermeerderen. Toch moet men er zich nog over verwonderen, dat er nog niet veel meer zijn, en waren er niet talrijke vijanden, die deze plaag eenigszins bekampen, dan zou zij zeker heel wat erger zijn.

Dat dit inderdaad zoo is, bewijst het onderstaande staaltje, dat berust op de theorie van Toujard, die zegt, dat één bladluis in één jaar aan tien generatie's het aanzijn geeft. Berekent men ieder nieuw voortgebracht geslacht op niet meer dan 100 stuks, wat zeker niet overdreven is, dan verkrijgt men de volgende tafel:

1 ^e geslacht	 1	..... bladluis.
2 ^e "	 100	..... bladluizen.
3 ^e "	..... 10.000	..... "
4 ^e "	..... 1.000.000	..... "
5 ^e "	..... 100.000.000	..... "
6 ^e "	..... 10.000.000.000	..... "
7 ^e "	..... 1.000.000.000.000	..... "
8 ^e "	..... 100.000.000.000.000	..... "
9 ^e "	..... 10.000.000.000.000.000	..... "
10 ^e "	..... 1.000.000.000.000.000.000	..... "

Wanneer men het onderste getal heeft leeren uitspreken, dan zal men zeker wel tot de ontdekking gekomen zijn, waar de talrijke bladluizen vandaan komen, die ons nu en dan zoo kunnen plagen.

E. Th. W.

DE OVERSTROOMINGEN IN FRANKRIJK.

De dagbladen bevatten dagelijks zoveel en zoo uitvoerige berichten over deze ontzettende ramp, dat het overbodig geacht mag worden ook in ons weekblad daarover uit te weiden.

Wij meenden echter dat onze lezers het wel belangrijk zouden vinden iets er van in beeld te zien. Het bekende dagblad *Le Matin* vonden we zoo bereidwillig ons eenige foto's af te staan, waarvan wij hierbij de reproducties afdrukken.

Laat ons allen hopen dat als deze reproducties onder de oogen onzer lezers komen, het grootste leed geleden zal zijn.

DE REDACTIE.